

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. L.
st. přísl. X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2022, č. j. OAM-633/ZA-ZA11-ZA20-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 9. 2022, č. j. OAM-633/ZA-ZA11-ZA20-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 29. 9. 2022, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 6. 2022. Jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 5. 2021. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 11. 5. 2022, č. j. 34 Az 12/2021-30. Žalobce jako důvod pro podání opakované žádosti uvedl, že v Gruzii má problémy kvůli dluhům. Měl konflikt se svým příbuzným, se kterým podnikal. V ČR chce žalobce zůstat, aby si vyřídil pracovní povolení a mohl příbuznému splatit dluh.
3. Součástí správního spisu je vyplněný formulář poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 29. 6. 2022, rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany žalobce ze dne 7. 5. 2021. Žalovaný dále učinil součástí správního spisu následující materiály o zemi původu žalobce: MV ČR ze dne 20. 4. 2022, Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav: duben 2022.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl obdobné důvody jako ve své předchozí žádosti. Ve vedeném správním řízení žalovaný potvrdil, že se v mezidobí od podání první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v jeho případě nic nezměnilo. Žalovaný konstatoval, že se tvrzenými důvody zabýval v předchozím řízení a neshledal žádné nové skutečnosti, pro které by se měl těmito důvody opětovně zabývat a posuzovat je. V Gruzii nedošlo od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce k žádné změně, která by mohla představovat důvod pro věcné posouzení jeho opakované žádosti. Ani žalobce v tomto směru žádné skutečnosti neuváděl.
5. Žalovaný shledal na základě výpovědi žalobce a informací plynoucích z citovaného materiálu, že v případě žalobce lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu. K problémům, které žalobce ve vlasti měl (potíže se švagrem), žalovaný uvedl, že žalobce nevyužil ochrany ze strany státních orgánů v zemi původu; s nimi problémy v minulosti neměl. Institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pracovního povolení či pobytu. Žalobce neuvedl důvody, které by byly z hlediska udělení mezinárodní ochrany relevantní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

6. Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva jako žadatele o udělení mezinárodní ochrany, v důsledku čehož mu hrozí závažná újma. Pokud by se žalobce měl vrátit do země původu, hrozí mu nebezpečí od příbuzného kvůli nepovedenému podnikání. V ČR chce žalobce zůstat kvůli práci, chce splácet dluh, který mu vznikl vůči příbuznému. Žalobce žádal o udělení doplňkové ochrany podle § 14 zákona o azylu.
7. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil. Shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce. Vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem a je řádně odůvodněno. V posuzované věci bylo namíste zastavit řízení z důvodu nepřípustnosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné skutečnosti, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl žalovaný meritorně zabývat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
9. Soud o žalobě rozhodoval bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky; žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil, žalobce ve stanovené lhůtě ústní jednání nepožadoval (§ 51 s. ř. s.) a soud takový postup nepovažoval za nezbytný.
10. Žaloba není důvodná.
11. V posuzované věci byl aplikován § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.
12. Soud konstatuje, že v tomto řízení nezkoumá, jestli žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, nebo zda se žalobci podařilo vyvrátit domněnku, že je Gruzie bezpečnou zemí původu. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o žádosti žalobce bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost byla vyhodnocena jako nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Úkolem krajského soudu proto bylo přezkoumat, zda žalovaný opakovanou žádost žalobce správně vyhodnotil jako nepřipustnou a zda ji namísto toho neměl znovu věcně posoudit.
13. Podle § 11a zákona o azylu se otázka přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odvíjí od toho, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a zároveň svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
14. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Mimo jiné zde uvedl, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů“ (bod 19 citovaného rozsudku).

15. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí shora nadepsaným požadavkům zcela vyhovuje. Skutečnosti, které žalobce uváděl jako důvody pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu byly zcela totožné s těmi, které žalobce uváděl v první žádosti o mezinárodní ochranu. V obou případech totiž žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uváděl, že má strach ze svého příbuzného, vůči kterému má dluh kvůli nepovedenému podnikání. Žalobce sám při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že veškeré své důvody sděloval již v předchozím řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že v jeho případě se nic nezměnilo. Již tato skutečnost předpokládá neúspěch žádosti žadatele, pokud v zemi původu žalobce nedošlo k takové zásadní změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ani taková skutečnost však nenastala.
16. Pokud jde o případnou změnu situace v zemi původu žalobce, touto otázkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalovaný shromáždil aktuální poznatky o zemi původu žalobce. Shledal, že od okamžiku posledního meritorního posouzení žádosti žalobce nedošlo v zemi jeho původu k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Opětovně lze konstatovat, že ani sám žalobce žádné takové změny neuváděl, a to ani v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, ani když mu byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí a konečně ani v žalobě.
17. Žalobce v žalobě opakuje důvody, pro které podával žádost o udělení mezinárodní ochrany, a pro které podával i první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jak již bylo uvedeno, soud v tomto řízení z podstaty věci nezkoumá oprávněnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Tento závěr se týká doplňkové ochrany i azylu, včetně azylu humanitárního, který je zakotven v žalobcem odkazovaném § 14 zákona o azylu. Nad rámec nutného odůvodnění lze podotknout, že humanitární azyl lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele, není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Žalobce však v tomto ohledu žádná relevantní tvrzení v průběhu celého řízení neuvedl.
18. Lze shrnout, že podmínky pro aplikaci institutu nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byly naplněny a žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Z uvedených důvodů soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 16. února 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně